

"Medved" betyder björn

Sibiriens tundra

Vargen tittar ner mot dalen, där renarna betar och vinden är kall, men ignorerar dem. Han tittar mot flocken, hans ungar leker framför mamma. Det som sker där är en lek, men samtidigt så är ungarna medvetna om att det är en träning inför vuxenlivet, mamman tvättar den minsta varsamt, en gråsilvrig hanne.

Där nere i dalen strosar en björn i snåren, vid bäcken och söker efter de sista bären inför vinterns ide. Människorna som ser björnen ropar "Medved", tundrans folk där i Sibirien som vaktar sina djur. De förbereder sig på att skjuta björnen om den närmar sig renarna. Björnen ignorerar deras närvaro och drar sig upp mot bergen, långsamt. Han är stor, redo för ide, men ännu är det tid för att äta.

Vargungarna hoppar och busar, utom den gråsilvriga som njuter av mammans behandling. Men det tar snabbt slut och mamman reser sig upp för att lägga sig och vila vid klippan som sticker ut, där ungarna föddes. Hon lägger sig ner och fadern går upp till henne, långsamt, bredvid ungarna som leker vilt. Sedan lägger han sig ner bredvid modern. De tvättar varandra ömt, medan deras ungar närmar sig föräldrarna. De är trötta och några försöker dia, men mamman stöter bort dem, de är för gamla.

Samtidigt så går björnen uppför berget, mot en grottöppning som döljs bakom några buskar, Människorna ser den inte, men de ser att björnen fjärrar sig och lugnar ner sig. Faran är över, det är vad de tänker. Sibiriens raa vinter närmar sig och de vet att de måste vaka över sina djur. Tundran är vacker, men också grym. Men de lever i samklang med naturen, av det som ges, de vet att tillgångarna är begränsade.

En uggle sitter i ett träd och vakar över de som rör sig under henne, en ung hona som väntar på sin livskamrat, han är ute på jakt, men de turas om att jaga. Han flyger stilla över marken, lyssnar på ljuden som gnagarna gör under marken. I tunnlarna som finns precis under jordytan. Plötsligt så dyker han ner vid ett hål, ett skrik hörs, han har tagit sitt byte och flyger iväg mot boet.

Alla där på tundran fortsätter med sina sysslor och de vet att de tillhör tundran.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Thunholm med Poeter.se id #33398 innehar upphovsrätten